

Phần 4

Chương 16

Im lặng một lúc lâu.

Nhậm Tuyết Lan đã khôi phục lại sắc mặt bình thường, cô cảm chén trà uống một ngụm trà lớn, lúc này mới phát hiện ra trà đã nguội lạnh từ bao giờ. Cô cười, nhìn Mã Tu Hòa: “Thì ra để Cố Thất Hải có thể thoát tội anh tìm một người vô tội là tôi đây đến để thế thân sao? Thật sự khiến cho người ta phải mở mang tầm mắt.”

Mã Tu Hòa không để ý đến vẻ trào phúng của Nhậm Tuyết Lan, “Sau khi an bài cuộc gặp gỡ ‘ngẫu nhiên’ giữa Cố Thất Hải và Dịch Triệu Huy, trước khi sát hại Dịch Triệu Huy cô còn chuẩn bị rất nhiều thứ, ví dụ như đến buồng điện thoại công cộng gần nhà Cố Thất Hải nhiều lần để liên lạc với Dịch Triệu Huy, tạo ra ‘bằng chứng’ hai người này có rất nhiều lần tiếp xúc với nhau. Thêm nữa để cho Cố Thất Hải không có bằng chứng ngoại phạm trong thời gian xảy ra án mạng, cô còn lấy cơ gần đây Cố Thất Hải có chứng mất ngủ để tặng cho cô ấy một số thứ.”

Mã Tu Hòa đặt một lọ tinh dầu huân hương nhỏ trên bàn trà.

Nhậm Tuyết Lan hừ lạnh một tiếng: “Thất Hải nói cô ấy gần đây hay mất ngủ, tôi có ý tốt tặng cô ấy một lọ tinh dầu nhỏ thì liền biến thành ‘hung thủ’ trong mắt anh, vậy là quá oan uổng cho tôi rồi.”

“Nếu đây là lọ huân hương bình thường như cô nói thì tôi cũng không nhắc đến. Nhưng tôi đã đi kiểm tra, trong lọ tinh dầu này có chứa phần lớn thành phần thối miên, đây là một thành phần rất hiếm thấy ở các lọ tinh dầu bình thường. Nhưng mà cô cũng rất rõ ràng lọ tinh dầu này một khi bị phát hiện và đem đi kiểm tra nhất định mọi hoài nghi sẽ rơi lên người cô, nên ngày hôm qua cô mới cố ý đến nơi này để lấy về. Nhưng không may chính là hôm qua tôi đã đến đây trước cô một bước, tìm ra vật chứng này để cho cô phải tay không quay về.”

Sắc mặt Nhậm Tuyết Lan dần trở nên có chút khó coi: “Anh suy nghĩ quá nhiều rồi, lọ tinh dầu này là tôi tình cờ đi dạo phố rồi mua được, căn bản không hề biết là thành phần nó có vấn đề gì. Trước khi chưa có bằng chứng xác thực nào, anh đừng có vu khống cho tôi.”

Mã Tu Hòa khẽ thở dài một hơi, lại lấy từ trong túi ra một túi bóng, bên trong còn chứa một chiếc bút bi.

“Còn nhớ rõ chiếc bút này không?”

Nhậm Tuyết Lan nhìn chằm chằm chiếc bút một lúc lâu, đột nhiên mở to mắt như vừa mới tỉnh mộng.

“Tôi nghĩ cô cũng nhớ ra rồi. Đúng vậy, đây là bút mà bảo vệ kí túc xá dùng để đăng kí ra vào kí túc xá, mặc dù khi sát hại Dịch Triệu Huy, cô rất cẩn thận không để lại một dấu vân tay nào ở hiện trường, nhưng khi vào kí túc xá, cô lại gặp phải một chuyện ngoài ý muốn. Vì mấy ngày nay nạn trộm cắp đột nhiên tăng vọt lên, nhà trường để đề phòng chuyện này nên mới có thủ tục đăng kí ra vào ở phòng bảo vệ. Đêm ngày 28 tháng 8, cô tới kí túc xá giáo viên, đột nhiên bị bảo vệ gọi lại để viết thủ tục đăng kí ra vào, tình huống ngoài ý muốn này khiến cho cô bất ngờ không kịp đề phòng, mà vào buổi tối mùa hè nóng nực cô cũng không thể khác người mà đeo găng tay, chỉ có thể dùng tay không cầm lấy bút, ghi tên ‘Cố Thất Hải’ vào danh sách đăng kí.”

“Mặc dù xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, nhưng cô cũng bình tĩnh lại rất nhanh. Sau khi giết chết Dịch Triệu Huy, rời khỏi kí túc xá, lúc đi về thì gian rời đi ở bản đăng kí, cô thừa dịp bảo vệ không để ý liền giấu bút bi vào túi xách mang đi. Đáng tiếc là ông trời trêu người, thật ra đêm đó, sau khi cô vào kí túc xá giáo viên xong, bảo vệ liền ngồi kiểm tra danh sách đăng kí, phát hiện ra bút viết không ra mực, vì thế ông ta mới đi thay một chiếc bút bi mới tinh khác.” Mã Tu Hòa cố ý nhìn vào chiếc bút đựng trong túi bóng. Nhậm Tuyết Lan nhìn thấy cử chỉ của Mã Tu Hòa, trong lòng chỉ cảm thấy run rẩy vì sợ hãi. “Đúng vậy, chiếc bút mà cô mang đi lúc ấy chính là bút mới, mà bút có dấu vân tay của cô lại đang ở trên tay tôi. Nếu bây giờ cô còn biện minh mình không phải hung thủ, vậy giải thích cho tôi xem vì sao trên bút lại có dấu vân tay của cô?”

Nhậm Tuyết Lan trầm mặc một lát rồi đột nhiên nở nụ cười.

“Thì ra trên thế giới này vẫn có những chuyện trùng hợp như thế này, anh gặp tôi mới có một ngày, vậy đến tột cùng là từ khi nào mà đã nghi ngờ tôi?”

“Từ cái nhìn đầu tiên.” Mã Tu Hòa thản nhiên nói: “Mặc dù cô cùng Cố Thất Hải có phong cách ăn mặc rất khác nhau, nhưng xét về dáng người thì hai người rất giống nhau. Hung thủ nếu muốn giả làm Cố Thất Hải thì chắc chắn phải có hiểu biết nhất định về Cố Thất Hải, vì thế người quen của Cố Thất Hải là những người có hiềm nghi lớn nhất. Tiếp theo là khi cô vào nhà. Đối diện với một người xa lạ mới gặp lần đầu, câu đầu tiên của cô lại là muốn tôi pha cho cô chén trà, mà khi tôi cô ý rót một ly nước sôi thì ánh mắt của cô lộ ra vài phần kích động. Vì thế tôi nghĩ đến chuyện đại khái cô muốn nhân lúc tôi pha trà cho cô thì tranh thủ làm gì đó trong nhà Cố Thất Hải. Việc này rất rõ ràng là muốn tìm lọ tinh dầu kia.”

“Khó trách khi ấy tôi nghĩ cách rời khỏi tầm mắt của anh nhưng anh lại không để cho tôi cơ hội nào. Thì ra ngay từ lúc ấy trong mắt anh tôi đã trở thành thủ phạm.”

“Không, lúc ấy tôi cũng chỉ mới nghi ngờ mà thôi, một lúc sau tôi mới xác định chắc chắn cô là hung thủ. Còn nhớ rõ lúc chúng ta nói chuyện không? Tôi hi vọng cô có thể kể lại về quá khứ của Cố Thất Hải, nhưng những chuyện mà cô nói về cô ấy với sự thật thì lại hoàn toàn ngược lại, giống như cô đang cố ý

tạo cho tôi ấn tượng Cố Thất Hải là một cô gái giao hoạt, hơn nữa lại rất oán hận Dịch Triệu Huy.”

“Vì sao anh cho rằng người nói dối là tôi mà không phải là Cố Thất Hải?”

“Vì cô có sơ hở.”

“Sơ hở?”

“Từ khẩu cung của Tô Diễm Phân, cảnh sát biết được cách không chế nữ nhân của Dịch Triệu Huy, sau đó liền phái người đi điều tra máy tính của hắn. Trong đó có một lượng lớn clip quay lại quá trình Dịch Triệu Huy có quan hệ bất chính với những nữ sinh dưới tay hắn. Nhưng trong đó không hề thấy một clip nào có liên quan đến Cố Thất Hải, sau đó nhân viên kỹ thuật kiểm tra kỹ lại thì phát hiện có một clip mới bị xóa bỏ. Sau khi khôi phục lại chúng tôi mới phát hiện ra, clip ấy là của...” Mã Tu Hòa nói đến đây liền dừng lại, không nói thêm gì nữa.

“Clip ấy là của tôi đúng không?” Nhậm Tuyết Lan cười khò: “Tôi biết chứng cứ này sẽ không đơn giản như vậy mà biến mất, nhưng tôi cũng không thể cứ như vậy mà để lại nó. A, tên Dịch Triệu Huy thối tha này, dù chết rồi cũng không tha cho tôi.”

Mã Tu Hòa hỏi: “Cô cũng là một người bị hại năm ấy?”

“Người bị hại... Tôi nghĩ tôi không xứng với ba chữ này. Dịch Triệu Huy dù đi quá giới hạn, nhưng hắn không ép buộc bất kỳ nữ sinh nào lên giường cùng mình, ít nhất là khi tôi nằm trên giường hắn là vì cam tâm tình nguyện. Những nữ sinh năm ấy dường như tất cả mọi người đều bị vẻ ngoài, những lời mật ngọt của hắn mê hoặc, nhưng chỉ có Cố Thất Hải là ngoại lệ duy nhất.”

Nghe Nhậm Tuyết Lan nói đến tên mình, Cố Thất Hải vẫn luôn im lặng ngẩng đầu lên, hốc mắt có chút đỏ.

“Thật ra tôi vẫn luôn ghen tị với cô ấy. Cô ấy vẽ tốt hơn tôi, gia cảnh vốn cũng... Trước khi Dịch Triệu Huy ra tay với tôi, cô ấy cũng từng nhắc nhở, nhưng tôi không cam lòng, vì tôi khờ dại, nghĩ rằng người Dịch Triệu Huy nhìn trúng vốn là tôi mà không phải cô ấy. Khó khăn lắm mới qua được thời gian học trung học, tôi cho rằng bản thân đã thoát khỏi tay hắn thì đột nhiên hai tháng trước hắn lại tìm đến tôi, tôi lại không thể không thuận theo hắn. Lúc ấy tôi thật sự rất tuyệt vọng, vì thế liền nổi lên ý nghĩ muốn giết chết Dịch Triệu Huy, nhưng giết hắn xong chẳng phải cuộc sống của tôi cũng vẫn như trước bị hắn hủy hoại sao? Nhưng vào thời điểm tôi tuyệt vọng nhất, Cố Thất Hải, mình lại gặp cậu.”

Mã Tu Hòa cũng nhìn về phía Cố Thất Hải, sau khi biết được hung thủ thật sự giết Dịch Triệu Huy, tính tình Cố Thất Hải vẫn luôn rất kì quái, anh có chút lo lắng trạng thái trước mắt của cô có thể không thừa nhận nổi lời bộc bạch này của Nhậm Tuyết Lan.

Nhưng Cố Thất Hải không trốn tránh.

Nhậm Tuyết Lan chậm rãi nói: “Mình nghĩ đã qua hai năm, mình có thể trở nên ưu tú hơn so với cậu, nhưng hơn một tháng trước gặp lại cậu, cậu vẫn y hệt như trước kia. Rõ ràng người đỗ đại học, người trở nên xinh đẹp hơn, người được hoan nghênh hơn là mình, nhưng mình phát hiện ra, mình vẫn ghen tị với cậu như trước. Cậu không chỉ sạch sẽ, mà bên cạnh cậu còn có Hà Diễm. Mình nghĩ cậu cũng không biết, mình thích Hà Diễm, khi nhìn thấy Hà Diễm trong cửa hàng làm thêm của hai người, mình đã thích anh ấy. Nhưng trước sau thì anh ấy chỉ để mắt đến cậu. Cho nên mình mới quyết định biến cậu thành người thể thân cho mình. Dịch Triệu Huy sau khi biết mình có thể giúp hắn thu phục cậu thì rất hưng phấn, mình không ngờ hắn cặn bã như vậy, nhưng đã qua hai năm hắn vẫn luôn nhớ đến cậu, thậm chí dù cho mình có đưa ra yêu cầu vô lý đến mức nào hắn cũng đồng ý. Còn phần những việc làm tiếp theo thì đúng như lời suy đoán của Mã tiên sinh.”

Nhậm Tuyết Lan mắt rất nhiều công che giấu việc này như vậy, nhưng sau khi nói xong cô lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cô nhìn sang Cố Thất Hải, dù là phần nộ, trách móc, thất vọng, dù thế nào cô cũng đã chuẩn bị tinh thần.

Cố Thất Hải vẫn trầm mặc.

“Đi tự thú đi.”

Nhậm Tuyết Lan ngẩn ra, quay đầu nhìn lại thấy người đang nói chuyện là Mã Tu Hòa.

“Trước mắt cảnh sát vẫn chưa biết chân tướng thật sự, vật chứng cũng vẫn còn trên tay tôi, chưa giao cho bọn họ. Những chuyện này đều là ý của Cố Thất Hải.” Mã Tu Hòa liếc mắt nhìn Cố Thất Hải, thay cô nói ý kiến: “Bây giờ cô đi tự thú, sau này còn có cơ hội làm lại cuộc đời.”

Nhậm Tuyết Lan nhếch mép, nhưng thế nào cũng không cười lên nổi, ngược lại còn rơi nước mắt.

Cố Thất Hải hết lần này đến lần khác không oán không hận kéo cô khỏi sự hận thù, không sợ bị những ý đồ đen tối của cô từng chút một nhiễm bẩn lên người.

“Mã tiên sinh vừa rồi nói trong vụ án này, sự việc ngoài kế hoạch lớn nhất chính là thủ tục đăng kí ra vào kí túc xá, thật ra không phải vậy, điều khiến cho tôi khó lòng phòng bị nhất đó chính là Cố Thất Hải có một hàng xóm là một thám tử xuất sắc như anh.” Nhậm Tuyết Lan nhẹ nhàng nói: “Thất Hải, quả nhiên so với mình cậu rất may mắn.”

Chương 17

Sau khi án mạng của Dịch Triệu Huy được điều tra xong, Cố Thất Hải liền ở lì trong nhà suốt một tuần liền, ai cũng không gặp, điện thoại của ai cũng không tiếp.

Cô tất nhiên biết trốn tránh như vậy cũng không phải là biện pháp, nhưng máy chữ như “phần chân lên” tuy nói thì dễ nhưng làm thì rất khó.

Lại một buổi chiều nữa... Cố Thất Hải cảm thấy trong phòng có chút ngột ngạt, liền đi đến cửa ban công đứng một chút, một trận gió thổi qua, tiếng chuông gió êm tai liền vang lên.

Cố Thất Hải không thể không đi ra ngoài. Tay cô còn chưa chạm đến chuông gió, một giọng nói trầm thấp đã vang lên.

“Cuối cùng cũng chịu đi ra?”

Cố Thất Hải dừng tay lại, quay đầu lại thấy Mã Tu Hòa đứng dựa người vào lan can ở ban công bên cạnh, ngón tay kẹp một điếu thuốc lá, thản nhiên nhìn cô.

“Anh đang đợi tôi?”

Mã Tu Hòa thấy cô lại gần, dập tắt điếu thuốc trên tay, lên tiếng: “Suốt cả tuần không ra khỏi cửa, không hổ danh là trạch nữ chính hiệu.”

“Sao anh biết...”

“Hòm thư dưới lầu nhà cô có một tờ hóa đơn tiền điện được gửi đến từ tuần trước, nhưng cô vẫn chưa lấy đi. Bình thường đều là cách ba ngày cô kiểm tra hòm thư một lần.” Mã Tu Hòa nhìn qua cô: “Một tuần qua làm gì? Vẽ tranh sao?”

Cố Thất Hải lúng túng, cả tuần qua, ngay cả bút vẽ cô cũng chưa động vào.

Mã Tu Hòa dường như cũng đoán được kết quả, không tiếp tục hỏi tiếp vấn đề này.

Cố Thất Hải lảng lảng đứng cùng anh ngoài ban công một lúc, ánh hoàng hôn màu đỏ sậm chiếu xuống đột nhiên khiến cho cô nhớ đến một chuyện. Cô chạy vào phòng khách, một lát sau cầm một thứ đi ra.

Khoảng cách giữa hai ban công là khoảng một thước, Cố Thất Hải vươn tay ra, đưa một túi ni lông trong suốt đựng một chiếc bút ra đưa cho Mã Tu Hòa.

“Hôm ấy ở nhà tôi, anh nói đây là một chứng cứ rất quan trọng phải không?”

Mã Tu Hòa nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Cố Thất Hải, mỉm cười: “Đã là đồ bỏ đi rồi, tùy cô xử lý.”

Cố Thất Hải ngơ ngác cầm túi bóng, đưa cho anh cũng không được mà cầm về cũng không xong.

“Thật ra hôm ấy khi phá án tôi đã nói dối một chuyện.” Mã Tu Hòa thay đổi tư thế, đối mặt với Cố Thất Hải: “Thời điểm xảy ra án mạng, chiếc bút bi mà Nhậm Tuyết Lan cầm đi, thực ra không hề bị bảo vệ đổi qua, chiếc bút bi này là một chiếc giống như cái ở phòng bảo vệ, tôi mua ở bên đường. Bên trên không hề có dấu vân tay của Nhậm Tuyết Lan.”

“Sao anh lại làm chuyện này?” Dù Cố Thất Hải có thiếu hiểu biết đến mức nào, cô vẫn hiểu được ngụ ý tạo bằng chứng là chuyện cực kì nghiêm trọng.

“Vì cô nói hi vọng Nhậm Tuyết Lan có thể chủ động đi tự thú. Nếu không có ‘chứng cứ’ xác thực, cô ấy chưa chắc đã dễ dàng bị thuyết phục như vậy.”

“Nhưng cũng không cần vì lời nói của tôi mà làm những chuyện như vậy...”

“Cách phá án của tôi rất sạch sẽ, chắc chắn không có vấn đề, nên không cần lo lắng.” Mã Tu Hòa cười cười, “Ít ra, tình hình bây giờ đúng là kết quả mà cô mong muốn. Rất đáng giá.”

“Anh giúp tôi như vậy, tôi thật sự không biết phải báo đáp anh như thế nào.”

“Nếu muốn báo đáp tôi, thì trước lúc đó tốt nhất nên nghĩ cách làm thế nào để xóc lại tinh thần của mình đi.”

Cố Thất Hải cũng dựa người vào lan can: “Anh phá án lợi hại như vậy, chắc hẳn trước kia cũng đã từng giải quyết rất nhiều vụ án rồi chứ? Đã bao giờ anh gặp phải một vụ án nào khiến anh cảm thấy bất lực... Hay cảm thấy tuyệt vọng chưa?”

“Đương nhiên là có.”

Cố Thất Hải có chút ngạc nhiên, thật ra trước khi hỏi chuyện này, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần là câu trả lời của anh chắc chắn sẽ là một dáng vẻ vô cùng tự tin mà nói là ‘Không’.

“Thật ra, trước đây tôi từng là cảnh sát.”

So với câu trả lời trước, Cố Thất Hải đối với câu nói này của anh lại không cảm thấy ngạc nhiên.

Từ trước tới nay, có rất nhiều chi tiết có thể chỉ ra điểm này. Sự hiểu biết chuyên nghiệp, quan hệ quen biết với đội trưởng đội hình sự hiện nay, bản lĩnh mạnh mẽ hơn hẳn người thường... Tất cả những dấu hiệu ấy bất giác đã nói cho Cố Thất Hải biết rằng Mã Tu Hòa không phải là một thám tử bình thường.

Nếu anh xuất thân từ cảnh sát, thì mọi chuyện đều trở nên bình thường.

“Vài năm làm cảnh sát, trong đầu tôi chỉ có hai khái niệm, một là cực kì vô tội, hai là nhất định là tội ác. Nhưng năm năm trước, chính mắt tôi chứng kiến một vụ án làm đảo lộn hoàn toàn cách nhìn của tôi đối với xung quanh. Vì thế tôi mới quyết định rời khỏi cảnh cực, dùng cách thức của riêng mình để đi tìm sự thật, đường mà tôi đi, tất nhiên là không hề thuận buồm xuôi gió, nhưng tôi không hề có ý định trốn tránh nó.” Mã Tu Hòa nhìn bên ngoài có vẻ rất thoải mái, nhưng lại trầm giọng xuống: “Thất Hải, tôi và cô, thật sự rất giống nhau.”

Tôi và cô thật sự rất giống nhau... Ngụ ý là trong mắt anh, anh đã đặt cô ở vị trí ngang hàng, anh thông cảm với cô, kính trọng cô, và cũng hiểu được cô.

Cố Thất Hải thụ sủng nhược kinh, không biết phải nói gì. Mã Tu Hòa cũng lặng yên một lát rồi nói: “Có chuyện này, tôi muốn nói với cô.”

“Chuyện gì?”

“Trong lúc điều tra, cảnh sát đã khôi phục lại các dữ liệu bị xóa trong điện thoại của Dịch Triệu Huy, trong đó có một tin nhắn của cô.”

Cố Thất Hải nhớ đến một ngày trước khi Dịch Triệu Huy gặp chuyện không may, cô quả thực đã nhắn một tin cho hắn. Vì lúc ấy cô mới bị Dịch Triệu Huy quấy rối, rồi nhớ đến khoảng thời gian khốn khổ thời trung học, nước mắt của Nhậm Tuyết Lan khi nói đến Dịch Triệu Huy. Một người khi đến đường cùng, thì rất dễ làm ra những chuyện điên cuồng. Vì thế nên cô mới gửi một tin nhắn cho Dịch Triệu Huy.

“Có chuyện gì thì cứ nhắm vào tôi đi, đừng quấy rầy đến bạn tôi nữa. Nếu không, tôi dù chết cũng sẽ không tha cho anh.”

Cô dù có hận, nhưng cũng sẽ cực kì ít khi nói những lời như vậy, nhưng mà chính vì tin nhắn ngoại lệ này, cô vô tình lại khiến cho cảnh sát nghi ngờ mình nhiều hơn.

Nhưng Mã Tu Hòa vẫn tin tưởng cô.

Mã Tu Hòa nói: “Căn cứ vào khẩu cung của Nhậm Tuyết Lan, đêm ngày 28 tháng 8, 10 giờ 25 phút cô ấy đã giết Dịch Triệu Huy, nhưng 10 giờ 30 phút Tô Diễm Phân lại nhận được tin nhắn của Dịch Triệu Huy, nói có việc cần thương lượng, bảo Tô Diễm Phân đến kí túc xá của hắn. Nhưng chắc chắn, lúc ấy Dịch Triệu Huy đã chết, vậy cô cho rằng người gửi tin nhắn này là ai?”

Cố Thất Hải giật mình: “Tuyết Lan?”

Mã Tu Hòa gật đầu nói: “Dựa vào tình huống đêm ấy, Nhậm Tuyết Lan có lẽ không biết rõ Ngô Kiều có ở lại kí túc xá giáo viên hay không. Nếu không có tin nhắn này, Tô Diễm Phân sẽ không đến kí túc xá, không trở thành người phát hiện ra thi thể của Dịch Triệu Huy, và người trở thành nghi phạm đầu tiên chắc chắn sẽ là cô. Nhưng điều kì lạ chính là trong kế hoạch của Nhậm Tuyết Lan, rõ ràng đã định cô sẽ là người thể tội cho cô ấy, vì sao đến giây phút cuối cùng, cô ấy lại còn mạo hiểm làm ra chuyện thừa thãi này?”

“... Chẳng lẽ cô ấy đã đọc được tin nhắn ấy?”

“Phải, lúc ấy cô ấy đã hối hận, nhưng cô ấy đã không có cách nào để quay đầu lại.” Giọng điệu Mã Tu Hòa cũng mang theo một tia tiếc hận, “Dù là một sự bù đắp rất nhỏ bé, cô ấy vẫn hi vọng có thể giảm bớt sự hiềm nghi của cô.”

Hốc mắt Cố Thất Hải đỏ hoe, cô nhanh chóng cúi đầu.

“Dù rằng tôi không thể tán thành việc giết người của cô ấy, nhưng tôi có thể cảm nhận được, dù cô ấy làm nhiều chuyện có lỗi như vậy, nhưng trong lòng cô

ấy vẫn như trước, vẫn coi cô là bạn, nên so với cô, cô ấy có lẽ càng không thể tha thứ cho bản thân mình hơn.”

Cô Thất Hải đưa tay lau mặt, khẽ nói: “Khi học trung học, tôi bị tất cả những cô gái có quan hệ với Dịch Triệu Huy xa lánh, chơi xấu, dường như không có ai để ý đến tôi cả. Nhưng thật ra Nhậm Tuyết Lan vẫn luôn âm thầm để ý đến tôi, nếu không có cậu ấy, có lẽ tôi không thể vượt qua những tháng ngày tăm tối ấy, vậy mà tôi không hề biết nguyên nhân đau khổ của cậu ấy lại chính là bản thân mình.”

Mã Tu Hòa yên lặng dờ mắt: “Sau khi mọi chuyện giải quyết xong, cô cũng nên đến thăm Nhậm Tuyết Lan đi. Dù là giải thích hay cảm ơn, không phải từ chính miệng cô nói, thì đều không có ý nghĩa gì.”

Cô Thất Hải nhắm mắt lại hít một hơi. Cô ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn Mã Tu Hòa: “Mã tiên sinh, anh đã giúp tôi rất nhiều, cảm ơn anh.”

Mã Tu Hòa quay lại, chỉ thấy Cố Thất Hải nói xong liền xoay người đi vào phòng khách.

Một tiếng “Cảm ơn” của cô rõ ràng là được nói từ tận đáy lòng, vì sao anh lại nghe được trong giọng nói của cô có ý tứ cáo biệt?

Chương 18

Cố Thất Hải rút cuộc cũng hạ quyết tâm ra khỏi nhà.

Nơi đầu tiên cô muốn đến là cửa hàng quần áo nơi cô làm việc. Theo lời của chủ quán mấy hôm trước, thì tính ra cô đã phải nghỉ làm rồi. Nhưng vì án mạng của Dịch Triệu Huy mà đến tận hôm nay cô vẫn chưa chính thức làm thủ tục nghỉ làm ở nơi đó. Khiến cho cửa hàng cũng phải chịu nhiều phiền toái cô cảm thấy có chút áy náy, dù thế nào cô lúc này cũng muốn giải quyết dứt điểm chuyện ở đó rồi mới có thể đi ra ngoài thư giãn được.

Đến cửa hàng, Cố Thất Hải liền thấy chủ quán đứng sau quầy thanh toán, cô nhanh chóng tiến đến nhận lỗi: “Thật xin lỗi, thời gian vừa qua khiến cho cửa hàng phải chịu nhiều phiền phức rồi.”

“Không sao, chúng tôi cũng đã nghe Hà Diễm nói qua, trước đây là do chúng tôi hiểu lầm cô. Là chúng tôi có lỗi.” Chủ quán ngưng ngưng, “Huống chi mấy ngày nay có Hà Diễm hỗ trợ, chúng tôi cũng không bị ảnh hưởng nhiều.”

Cố Thất Hải giật mình, trước kia cô từng nghe Hà Diễm nói qua, sau khi khai giảng thì anh sẽ không đi làm nữa, tính ra mấy ngày nay anh vừa khai giảng xong, sao còn có thể đến đây làm thêm?

Chủ quán hỏi cô: “Chẳng lẽ cô không biết Hà Diễm đã nghỉ việc, hiện tại cậu ấy đang làm phần việc này là hộ cô.”

Cô thật sự không biết gì.

Vừa nói xong, Hà Diễm cầm một hộp quần áo đi ra phía trước cửa hàng, anh có vẻ ngạc nhiên khi thấy Cố Thất Hải, nhưng rất nhanh sau đó anh liền thoải mái tươi cười với cô.

Cuối cùng Cố Thất Hải vẫn làm thủ tục xin nghỉ làm, cầm tiền lương của tháng vừa rồi, cô lấy một nửa đưa cho Hà Diễm.

Hà Diễm khoát tay: “Không cần đâu.”

“Em không hề biết là anh lại giúp em nhiều chuyện như vậy. Rõ ràng là đã khai giảng mà anh còn chạy đến cửa hàng làm thêm hộ em. Anh nhận lấy đi.”

“Vừa khai giảng xong, chương trình học của anh cũng tương đối nhẹ nhàng. Hơn nữa, những chuyện này đều là anh tình nguyện.” Hà Diễm cười cười, lấy tiền trên tay Cố Thất Hải nhét lại vào phong bì: “Nếu muốn cảm ơn anh, vậy thì thực hiện lời hứa lúc trước, mời anh đến nhà làm khách đi.”

“Được rồi, không thành vấn đề.”

“Vậy chọn ngày luôn đi. Tối nay em có rảnh không?”

“Có.”

Tâm trạng của Cố Thất Hải hôm nay cực kì dễ chịu, Hà Diễm vui sướng mỉm cười: “Đúng rồi, mấy hôm nay anh không thấy Nhậm Tuyết Lan. Hai người chơi thân với nhau, hay gọi cả cô ấy đến nữa?”

Bước chân Cố Thất Hải đột nhiên dừng lại.

Dù chuyện Cố Thất Hải là nghi phạm đã được làm sáng tỏ, nhưng những chi tiết cụ thể về vụ án mạng của Dịch Triệu Huy vẫn chưa bị truyền thông đưa tin hết, cho nên Hà Diễm vẫn chưa biết chuyện của Nhậm Tuyết Lan.

Nhậm Tuyết Lan từng nói qua là cô ấy thích Hà Diễm.

Cố Thất Hải nghĩ một chút rồi nói: “Tuyết Lan gần đây có chút việc, lần sau chúng ta gọi cô ấy đi ăn cơm cũng được.”

Dù sau này rốt cuộc cũng sẽ có ngày Hà Diễm biết được sự thật, nhưng dù là một ngày, Cố Thất Hải vẫn muốn Tuyết Lan có thể duy trì hình tượng tốt đẹp trong mắt người cô ấy thích.

Vì bữa tối hôm nay, Cố Thất Hải cùng Hà Diễm đến siêu thị ở gần khu trọ để mua nguyên liệu nấu ăn. Cố Thất Hải không biết Hà Diễm thích ăn cái gì, nên Hà Diễm đóng vai cùng cô đẩy xe hàng, còn cô khi chọn được một món nào đó liền quay người hỏi ý kiến của cậu, những lúc như vậy cậu sẽ dừng lại một chút, mỉm cười mà trả lời cô.

Mã Tu Hòa đến siêu thị mua ít vật dụng linh tinh, vừa đứng lúc thấy một màn như vậy. Từ phía xa nhìn lại, Cố Thất Hải và Hà Diễm giống như một cặp tình nhân đắm chìm trong hạnh phúc.

Cố Thất Hải đang chăm chú chọn bí đỏ, vừa ngẩng đầu liền thấy một thân ảnh cao lớn lẩn trong đám đông, tay cô khẽ run lên. Nếu không phải Hà Diễm nhanh tay lẹ mắt, thì quả bí đỏ trên tay cô đã rơi xuống đất.

Mã Tu Hòa không nhanh không chậm đi về phía cô. Cô theo bản năng gọi anh một tiếng: “Mã tiên sinh.”

Mã Tu Hòa cũng gật đầu, xem như trả lời cô. Anh vươn tay, cố ý lấy một quả bí đỏ ngay cạnh Cố Thất Hải.

Hà Diễm thắc mắc: “Người quen của em?”

Cố Thất Hải: “Là hàng xóm.”

Mã Tu Hòa một tay cầm bí đỏ, nhìn những chuyên liệu nấu ăn trên xe đẩy, số lượng ước chừng có vẻ là phần của hai người. Giữ vẻ mặt thản nhiên, anh liền xoay người rời đi.

Cố Thất Hải thấy bóng dáng lạnh lùng của Mã Tu Hòa, nhẹ nhàng bổ sung: “Anh ấy là ân nhân đã cứu em hai lần. Là ân nhân lớn nhất của đời em.”

Cố Thất Hải và Hà Diễm rất nhanh đã chọn xong nguyên liệu nấu ăn, hào hứng đến quầy thu ngân chuẩn bị thanh toán, nhưng đồ mới tính tiền được một nửa, một cánh tay thon dài đột nhiên vươn qua vai Cố Thất Hải, đặt lên bàn một chiếc bàn chải đánh răng, một tuýp kem đánh răng, một chai nước rửa tay... Và một quả bí đỏ.

Mã Tu Hòa thản nhiên: “Thanh toán cùng nhau.”

Nhân viên thu ngân nhìn Cố Thất Hải, cô liền gật gù đầu: “... Phải, là thanh toán cùng nhau.”

Cố Thất Hải nói bữa này cô mời khách, tất nhiên là cô phải mở ví thanh toán tiền. Không ngờ Mã Tu Hòa đứng cạnh cô đã nhanh hơn một bước, thanh toán xong liền xách túi đồ to muốn rời đi.

Cố Thất Hải và Hà Diễm thấy vậy cũng nhanh chân đi theo anh.

Cố Thất Hải đưa tay nhận lấy túi đồ, nhưng Mã Tu Hòa lại không chiều theo ý cô, Cố Thất Hải không hiểu nổi hành động của anh: “Tôi sẽ trả lại tiền cho anh.”

“Không cần.”

“Vậy sao được...”

“Vậy thì báo đáp tôi đi.” Mã Tu Hòa nhíu mày, “Là cô từng nói vậy.”

“Báo đáp như thế nào?”

“Tôi nay ăn cơm cùng tôi.”

Cố Thất Hải không thể không gật đầu. Một lúc sau, bị Hà Diễm huých tay cô mới hoàn hồn ngẩng đầu lên, đối diện cô là ánh mắt mang theo ý cười nhàn nhạt của Mã Tu Hòa.

Quái lạ, sao hôm nay cô lại thiếu nhân tình nhiều vậy nhỉ?

Thật ra Mã Tu Hòa không hề cố ý làm cho Cố Thất Hải khó xử. Khi nhìn thấy Cố Thất Hải đi siêu thị cùng Hà Diễm, không hiểu sao anh lại cảm thấy có chút buồn bực, nên mới đột nhiên cố ý đến mua một quả bí đỏ. Sau đó anh tính toán sẽ cứ như vậy mà đi về. Nhưng trên đường về, anh vẫn không ngừng nghĩ lại cảnh Cố Thất Hải vui đùa cùng Hà Diễm khi nãy, lại không nhìn được mà quay lại, miễn cưỡng chen vào giữa hai người.

Việc làm ngây thơ này chắc chắn không phải là tác phong thường ngày của Mã Tu Hòa, thế nhưng lúc này anh lại cực kì đặc ý với nó.

Một hàng ba người Cố Thất Hải cuối cùng cũng đến trước cửa nhà cô. Đồ trong túi Cố Thất Hải hôm nay đột nhiên lại có chút nhiều, lại còn có Mã Tu Hòa đứng cạnh càng khiến cho cô thấy luống cuống, tìm mãi không thấy chìa khóa nhà.

Mã Tu Hòa thấy vậy, dứt tay vào túi quần, lấy một chuỗi chìa khóa ra, vài giây sau cửa nhà liền nhẹ nhàng mở ra.

Cố Thất Hải giật mình. Hà Diễm cũng giật mình.

Mã Tu Hòa không nói nhiều lời, kéo cổ tay Cố Thất Hải đi vào nhà, sau đó liền đóng cửa lại.

“Hà Diễm còn bên ngoài...” Cố Thất Hải định xoay người mở cửa, Mã Tu Hòa lại nắm lấy tay cô.

Nhìn ánh mắt hoang mang của cô, Mã Tu Hòa cũng chỉ hất cằm về phía phòng khách.

Cố Thất Hải vừa quay lại, liền hiểu được ý của anh.

Phòng khách của cô... Đúng là không thể tiếp khách.

Không ngờ Mã Tu Hòa so với chủ nhà là cô còn tự nhiên hơn. Cô khó hiểu hỏi: “Sao anh lại có chìa khóa nhà tôi?”

“Không phải là cô cho tôi sao?”

“Tôi...” Cô vốn định nói là, “Tôi cho anh khi nào?” Nhưng lời chưa nói đến miệng, cô liền nhớ ra, quả thật cô đã từng giấu một chiếc chìa khóa ở tấm thảm trước cửa nhà anh. Cô ‘Hừ’ một tiếng, để chìa khóa nhà mình vào vùng nhà riêng của người khác là cô, nếu giờ thật sự truy xét chuyện này, người sai chắc chắn sẽ là cô.

Hơn nữa trước kia không phải là vì cô tin tưởng anh nên mới có thể để chìa khóa dự phòng ở chỗ ấy sao? Nếu anh thật sự có ý nghĩ lợi dụng lúc người gặp khó khăn thì cũng đã có rất nhiều cơ hội ra tay. Đến giờ cô cũng chẳng cần đề phòng anh.

Cố Thất Hải tự an ủi mình như vậy xong liền bỏ qua chuyện chiếc chìa khóa, không hỏi đến nữa.

Vài phút sau, Cố Thất Hải ném hết những thứ linh tinh ở phòng khách vào phòng ngủ, gỡ hết mấy tờ báo trên tường và dưới sàn nhà, sau đó mới mở cửa xin lỗi Hà Diễm rồi mời anh vào nhà. Cô để Hà Diễm ở lại phòng khách cùng Mã Tu Hòa, còn mình thì một mình xuống bếp nấu ăn.

So với Hà Diễm đang khách sáo ngồi yên, Mã Tu Hòa lại rất tự nhiên lấy một quyển truyện tranh trên giá sách mở ra xem. Xem ra mới biết đó vừa vặn là quyển truyện do Cố Thất Hải tự tay vẽ, mặc dù nét vẽ khá sơ sài nhưng Mã Tu Hòa vẫn cẩn thận xem hết.

Hà Diễm nhìn chăm chú vào Mã Tu Hòa một lúc mới mở miệng hỏi: “Anh và Cố Thất Hải rốt cuộc là có quan hệ gì?”

“Chẳng phải cô ấy đã nói rồi sao? Hàng xóm.”

“Trước kia anh đã từng vào nhà cô ấy?”

“Phải, vì có việc nên đã vào vài lần. Sao vậy?” Mặc dù chính xác mà nói thì đây là lần thứ tư. Mã Tu Hòa đưa mắt nhìn Hà Diễm, khóe môi mang theo ý cười: “Thứ lỗi cho tôi nói thẳng. Cậu thích cô ấy?”

Hà Diễm nheo mắt, nhưng vẫn cậy mạnh đáp lại: “Phải thì sao?”

“Không có gì, việc cậu thích cô ấy đương nhiên thuộc vào quyền tự do cá nhân của cậu.” Mã Tu Hòa lật sang trang khác của quyển truyện, “Có điều, trong mắt cậu, cô ấy là người như thế nào?”

Hà Diễm không đáp mà hỏi ngược lại: “Vậy còn anh? Trong mắt anh thì cô ấy là người như thế nào?”

Mã Tu Hòa hạ quyển truyện tranh trên tay xuống, lảng lảng nhớ lại: “Cô ấy vẽ tranh rất đẹp, không bao giờ quên ý tốt của người khác đối với mình, tình nguyện chịu thiệt thòi để cho người thân của mình được hưởng điều tốt nhất, đối với những nỗi sợ hãi lại luôn một mình chịu đựng, một mình rơi lệ. Còn nữa, ngày thường nhìn cô ấy nhát gan, sợ phiền phức như vậy, nhưng đến thời điểm quan trọng, cô ấy có thể một mình vượt 11 tầng lầu để cứu một người không quen biết...”

Hà Diễm nghe vậy có chút kinh ngạc. Lời nói của Mã Tu Hòa không giống như là nói dối, anh và Cố Thất Hải quả thật đã trải qua những khoảnh khắc đáng nhớ mà cậu không thể xen vào được.

Hà Diễm nghiêm túc hỏi anh: “Anh có ý gì với Cố Thất Hải?”

Mã Tu Hòa lần này không trả lời luôn, anh cầm quyển truyện lên, tầm mắt có chút lệch sang một hướng khác, thản nhiên nói: “Không có ý gì đặc biệt.”

Chương 19

Kết thúc một bữa ăn thịnh soạn, ăn xong hoa quả tráng miệng, rửa sạch bát đĩa. Hà Diễm cố ý làm mọi việc thật chậm, nhưng vẫn thấy Mã Tu Hòa không hề có ý rời đi.

Hà Diễm cuối cùng cũng nói: “Anh nên về rồi.”

Cố Thất Hải đứng lên: “Để em tiễn anh.”

Trong lòng Hà Diễm đang vui sướng thì chợt nghe giọng nói của Mã Tu Hòa truyền đến: “Con gái một mình ra ngoài buổi tối không an toàn.”

Trong nháy mắt Cố Thất Hải có chút ngây người.

Khẩu khí này, tình huống này... Sao cô có cảm giác như anh chính là nam chủ nhà vậy? (Ý là có cảm giác anh ấy như người yêu mình)

Mã Tu Hòa cũng thuận tiện đứng lên, hai tay đút trong túi quần: “Tôi đi cùng em.”

Hà Diễm hơi kéo tay Cố Thất Hải: “Anh có vài lời muốn nói riêng với em.” Anh còn cố ý nhấn mạnh vào từ ‘nói riêng’.

Mã Tu Hòa cười cười: “Tôi cũng có.”

Đôi mắt với hai người đàn ông đang không ngừng đấu tranh phân cao thấp như vậy, Cố Thất Hải trầm tư một lúc mới đưa ra quyết định: “Hà Diễm, em tiễn anh đến trạm xe buýt gần đây. Mã tiên sinh, anh ở đây đợi tôi về đi.”

Giọng Cố Thất Hải mặc dù nghe có vẻ rất nhẹ nhàng, nhưng lại khiến cho hai người không thể cự tuyệt.

Mã Tu Hòa cũng không kiên trì muốn đi theo nữa, quay lại ngồi ở ghế sofa. Cố Thất Hải liền cùng Hà Diễm đi ra ngoài.

“Mã tiên sinh có vẻ rất quan tâm đến em.” Nhân lúc đi thang máy xuống, Hà Diễm nói với cô.

Trong thang máy cũng chỉ có hai người bọn họ, đề tài này khiến cho Cố Thất Hải muốn tránh cũng không thể, “Sao thế?”

“Em cảm thấy anh ấy là người như thế nào?”

“Là một người rất xuất sắc, cuộc sống của anh ấy đối với em cũng rất xa vời.” Cố Thất Hải không muốn nói tiếp về đề tài này, “Đúng rồi, anh định nói gì với em thế?”

Hà Diễm nhìn sườn mặt của cô, nghĩ một chút rồi hơi đổi giọng: “Anh chỉ muốn hỏi xem, sau khi nghỉ làm ở cửa hàng thì em còn có dự định gì khác không?”

“Đại khái là đi kiếm việc làm mới.”

“Nghe Mã tiên sinh nói em vẽ tranh rất đẹp?”

“Bình thường thôi, lúc trung học em có học qua ngành mỹ thuật hội họa.”

“Vậy mà anh lại không biết gì.”

“Là do em chưa từng nói qua với anh thôi.”

Bất tri bất giác, Cố Thất Hải lại đi trước Hà Diễm vài bước.

Hà Diễm gọi một tiếng: “Thất Hải.”

“Hả?” Cố Thất Hải không nghe rõ anh nói gì, đành phải xoay người lại, vừa đúng lúc cô lại dừng lại dưới ngọn đèn đường, ánh sáng ấm áp của ngọn đèn chiếu lên mặt cô, khiến cô càng trở nên dịu dàng đến động lòng người.

Đến lúc này Hà Diễm mới hiểu vì sao bản thân lại luôn để ý Cố Thất Hải như vậy. Cố Thất Hải lạnh nhạt, Cố Thất Hải hướng nội, một nụ cười, một cái nhíu mày của Cố Thất Hải... Tất cả đều khác hẳn với những nữ sinh vẫn thường ái mộ anh. Cô chỉ cần im lặng nhìn anh, cũng có thể khiến cho anh cảm thấy yên tâm mà dẹp bỏ tất cả ưu phiền.

“Dù sau này chúng ta không cùng làm thêm ở một chỗ, anh còn có thể tiếp tục gặp em, đứng bên cạnh em không?” Hà Diễm đứng yên tại chỗ, cách cô một khoảng, nhẹ giọng nói: “Anh muốn hiểu thêm về em.”

Cố Thất Hải giật mình, đột nhiên có chút hiểu ra tình cảm của Tuyết Lan trước kia.

Vì rất để ý nên mới không dám tùy tiện lại gần.

Dù là Nhậm Tuyết Lan, hay là Hà Diễm, hay kể cả cô.

Cô theo bản năng đưa mắt lên nhìn về phía ban công tầng 11 của khu trọ. Trong màn đêm đen của mùa hè, mơ hồ cô còn có thể nhìn thấy một ánh sáng mong manh.

“Có thể chứ.”

Cô nghe được tiếng trả lời gần như thì thầm của bản thân.

Hà Diễm thỏa mãn nở nụ cười.

Cố Thất Hải trở về, thấy Mã Tu Hòa đang đứng ở ban công, đưa lưng về phía cô, cánh cửa thủy tinh đang đóng lại.

Cô mở cửa ra: “Sao lại tự nhốt mình bên ngoài thế?”

“Vừa rồi không nhịn được rút một điếu thuốc ra hút. Tôi nghĩ chắc em không thích trong nhà có mùi thuốc lá.”

Cố Thất Hải cũng ngửi được trong không khí còn sót lại mùi thuốc lá nhàn nhạt: “Vào đi.”

Mã Tu Hòa nghiêng người đi vào phòng khách, cười nói: “Đã tiễn bạn trai về rồi?”

“Hà Diễm không phải bạn trai của tôi.”

“Tôi thấy cậu ấy có vẻ rất để ý đến em.”

Cô Thất Hải cố ý bỏ qua đề tài này: “Vây rớt cuộc thì anh định nói chuyện gì với tôi.”

Thật ra Mã Tu Hòa không hề nghĩ đến chuyện này, anh trầm mặc vài giây rồi xoay người về phía giá sách, cầm lấy quyển truyện tranh: “Tranh của em rất đẹp.”

Cô Thất Hải lấy lại quyển truyện: “Không đến mức ấy, là anh quá khen.”

“Tôi cảm thấy em có thể tự tin về bản thân mình hơn.”

Cô Thất Hải cười nhẹ: “Một người cái gì cũng không có, không thể tự tin được.”

Mã Tu Hòa truy hỏi: “Em đã từng đánh mất điều gì?”

Cô Thất Hải không trả lời.

Mã Tu Hòa nói tiếp: “Vẽ cho tôi một bức tranh đi.”

Cô Thất Hải nhìn thẳng vào anh một lúc lâu rồi mới đáp ứng: “Được rồi, chờ sau này tôi kiếm đủ tiền sẽ trả phí điều tra cho anh, thêm vào đó bức tranh này cũng coi như thanh toán xong mọi chuyện giữa chúng ta.”

Mã Tu Hòa cau mày: “Thanh toán xong cái gì?”

“Anh không cần để ý đến chuyện của tôi nữa, anh có cuộc sống riêng của anh.”

“Cuộc sống của tôi vẫn luôn thế này, nói tôi có cuộc sống riêng là sao?”

Cô Thất Hải quay đầu đi, không nhìn đến anh: “Án mạng của Dịch Triệu Huy đã điều tra xong, dù là xuất phát từ nguyên nhân gì, tôi đều rất cảm kích anh đã điều tra ra được chân tướng.”

“Trong mắt em, vì sao tôi lại đi điều tra nguyên nhân của vụ án này?”

“Phó tiên sinh chẳng phải là bạn tốt của anh sao?” Giọng nói của Cô Thất Hải rất nhẹ.

Mã Tu Hòa cười lạnh nói: “Thật sự là một lý do rất hoang đường. Cô Thất Hải, tôi không muốn nói những chuyện dư thừa, nhưng em hãy đặt tay mình lên ngực và tự hỏi xem, tôi rớt cuộc là vì ai mà cố chấp với vụ án này như vậy?”

Trong đầu Cô Thất Hải hiện ra một đáp án, nhưng cô vẫn lựa chọn cách trầm mặc.

Mã Tu Hòa cụt hứng, không tiếng động rời đi.

Cô Thất Hải ngẩng mặt, cực lực kiềm chế để cho hai hốc mắt ẩm ướt từ từ khô lại.

Rõ ràng là chính miệng anh nói, cô ở trong lòng anh... “Không có ý gì đặc biệt.”

Cho nên anh căn bản không cần bảo cô đặt tay lên ngực hỏi, cô cũng không dám để bản thân mình nghĩ xem người anh để ý đến rốt cuộc là ai.

Từ tối hôm ấy trở đi, Cố Thất Hải rất ít khi gặp Mã Tu Hòa.

Vốn dĩ quy luật làm việc và nghỉ ngơi của hai người không hề có khoảng thời gian nào trùng nhau, hơn nữa Cố Thất Hải còn để ý gần đây Mã Tu Hòa lại trở về cuộc sống sớm đi, khuya về. Có lẽ là mới tiếp nhận một vụ án mới.

Cố Thất Hải nói với chính mình, anh có một vụ án mới, cô cũng không là nghi phạm mà anh cần điều tra đến. Như vậy có nghĩa là anh sẽ không cần tiếp tục can thiệp vào cuộc sống của cô.

Rất nhanh, Cố Thất Hải cũng tìm được công việc mới. Nơi làm việc mới chính là một phòng dạy vẽ cho trẻ em, cách ba ngày thì đến làm giáo viên mỹ thuật cho mấy đứa bé, tiền lương cũng có vẻ cao, lại còn giúp Cố Thất Hải có nhiều thời gian vẽ tranh hơn nữa.

Người thành lập phòng học vẽ này là một ông lão rất yêu thích nghệ thuật. Ông lão này rất thích tranh của Cố Thất Hải, còn treo vài bức tranh của cô lên hành lang phòng vẽ, nếu ngẫu nhiên có cha mẹ học sinh nào nhìn trúng thì có thể trả tiền để mua, giúp Cố Thất Hải có thể có thêm một khoản thu nhập.

Cố Thất Hải cảm thấy bản thân đang dần bắt đầu tìm lại được ý nghĩa của việc vẽ tranh tại phòng học nhỏ này.

Người giới thiệu công việc lý tưởng này cho Cố Thất Hải vẫn là Hà Diễm, anh giới thiệu, mai mối rất nhiều mới khiến cho ông lão này nhìn thử tranh của một người không hề có danh tiếng, bằng cấp hay kinh nghiệm giảng dạy như Cố Thất Hải. Không ngờ ông lão này vừa nhìn lướt qua đã vừa ý với tài năng của Cố Thất Hải. Cô vẫn như trước rất biết ơn Hà Diễm, sau nhiều lần tiếp xúc, tình cảm giữa hai người lại càng tốt đẹp lên.

Hôm nay trước khi vào học, có một phụ huynh báo cho cô rằng hôm nay là sinh nhật con họ, đưa bé muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật nho nhỏ sau giờ học, nên Cố Thất Hải liền bị sai đi mua ít đồ ăn vặt và đồ uống. Vì thời tiết gần đây đang dần chuyển lạnh, Cố Thất Hải cầm hai túi đồ lớn một lúc liền cảm thấy hai tay cứng đờ lại. Cô tính ra còn một lúc nữa mới vào học, nên dứt khoát vào một quán cà phê bên đường nghỉ tạm.

Cố Thất Hải ngồi bên cửa sổ, chuyên tâm đọc thực đơn, đột nhiên bên tai vang lên một tiếng vang, ngẩng đầu lên liền thấy bên ngoài cửa sổ đang có một ngón tay thon dài gõ nhẹ vào cửa kính bên cạnh cô.

Cách tám thủy tinh, Cố Thất Hải thấy Phó Cảnh Diệu đi cùng một cô gái rất xinh đẹp. Phó Cảnh Diệu cười với Cố Thất Hải, môi khẽ cử động, dường như đang nói: “Xin chào.”

Cố Thất Hải không nghĩ còn có cơ hội tình cờ gặp lại Phó Cảnh Diệu, Phó Cảnh Diệu là người từng giúp đỡ cô, cô vẫn còn chưa có cơ hội nói cảm ơn. Lần này có duyên gặp lại, cô lập tức mời Phó Cảnh Diệu cùng ngồi lại với mình.

Bạn gái Phó Cảnh Diệu tự mình đi mua cà phê, Cố Thất Hải nhìn chăm chú theo cô ấy, có chút tò mò.

Phó Cảnh Diệu chủ động nói thẳng: “Đó là vợ tôi, Hạ Quỳnh.”

“Hai người thật đẹp đôi.”

“Cảm ơn, lâu không gặp, gần đây cô thế nào?”

“Không tồi, tôi mới tìm được một việc làm mới, dạy trẻ con vẽ tranh.”

Phó Cảnh Diệu có chút ngạc nhiên: “Tôi còn nghĩ cô có mâu thuẫn với nghề giáo viên chứ.”

“Thật ra hiện tại tôi cũng không thể gọi là một giáo viên... Hơn nữa... Tôi cũng hiểu được, thế giới này có một người xấu không có nghĩa là tất cả mọi người đều xấu. Dịch Triệu Huy là ngoại lệ, không thể đại diện cho tất cả các giáo viên.”

Phó Cảnh Diệu cười tán đồng. Cô gái nhỏ này, lúc tâm tình thông suốt, ngược lại là một người không hề đơn giản, khó trách vì sao Mã Tu Hòa lại để ý đến cô như vậy.

“Nghe nói cô và Mã Tu Hòa đã lâu rồi không liên lạc với nhau?”

Nhắc đến Mã Tu Hòa, khuôn mặt bình tĩnh của Cố Thất Hải có chút thay đổi. Cô làm bộ như không có việc gì, mỉm cười: “Nói là ‘lâu không liên lạc’ cũng không hẳn, vốn dĩ hai chúng tôi vẫn không liên lạc với nhau.”

“Sao lại thế? Tôi thấy cậu ta lúc ấy rất cố chấp với cô, nói thật chứ lúc ấy tôi là người trong cuộc nên biết, dường như tất cả mọi người đều cho rằng cô là hung thủ giết chết Dịch Triệu Huy, nhưng Mã Tu Hòa từ đầu đến cuối lại vẫn luôn tin tưởng rằng cô trong sạch. Nếu không có cậu ấy, chúng tôi có lẽ đã oan uổng cô rồi.”

“Tôi biết.” Cố Thất Hải rồi rầm lạp lại: “... Tôi biết.”

Phó Cảnh Diệu đột nhiên nói: “Tu Hòa là người xuất sắc nhất, cũng là người thích hợp trở thành cảnh sát nhất mà tôi từng gặp qua từ trước đến nay.”

Theo như Cố Thất Hải biết, những người đàn ông làm cảnh sát, đều là những người có tính cách kiên cường, cứng rắn, bình thường sẽ rất hiếm khi đi khen ngợi một người đàn ông khác.

Nhưng lúc này Phó Cảnh Diệu đang thật lòng khen ngợi Mã Tu Hòa.

Giọng Phó Cảnh Diệu mang theo tia tiếc nuối: “Tiếc rằng năm đó cậu ta lại cố ý rời khỏi đội cảnh sát.”

Cố Thất Hải cẩn thận hỏi: “Là vụ án năm năm trước sao?”

“Tu Hòa nói cho cô biết?”

“Anh ấy có nhắc đến một lần.”

Phó Cảnh Diệu thở dài nói: “Năm năm trước, vụ án ấy... thật sự là rất... rợn người, nếu không phải do vụ án ấy, có lẽ Tu Hòa giờ đã trở thành một cảnh sát xuất sắc rồi.”

Nói đến đây Hạ Quý vẫn ngồi yên lặng lắng nghe bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt tiếc nuối.

Phó Cảnh Diệu nói: “Sau vụ án ấy, để tìm ra chân tướng, Tu Hòa vẫn rất khó tin người. Nhưng trong vụ án của Dịch Triệu Huy, cậu ta lại tin cô vô điều kiện. Cố tiểu thư, hai người trước kia chắc hẳn là đã trải qua những chuyện không giống bình thường phải không?”

Những chuyện không giống bình thường? Nói vậy cũng đúng, cô và Mã Tu Hòa quả nhiên đã từng đồng sinh cộng tử. Không, đối với cô mà nói, kể cả lúc trước khi gặp anh, cô đã rất để ý đến anh, rất tin tưởng anh. Cô có thể không do dự mà nói rằng, nếu đổi lại nghi phạm ở án mạng kia là Mã Tu Hòa, cô cũng nguyện ý vì anh mà dốc hết sức tìm ra chân tướng của vụ án.

Cố Thất Hải thất thần uống một ngụm cà phê, một lát sau, cô chân thành nói: “Phiền anh chuyển lời với anh ấy hộ tôi rằng, dù thế anh ấy nghĩ thế nào đi chăng nữa, thì thật ra... tôi chưa từng hối hận vì được gặp anh ấy, dù chỉ một giây.”

Phó Cảnh Diệu hứng thú cười một tiếng.

“Những lời này cô có thể tự mình nói với cậu ta. Đúng rồi, tôi quên không nói với cô. Thật ra hôm nay tôi đến đây là có hẹn với Tu Hòa gặp mặt tại đây, có lẽ chỉ một lát nữa là cậu ấy sẽ đến đây rồi.”

Cố Thất Hải nghe vậy, suýt nữa là phun hết cả cà phê ra ngoài.

Chương 20

Vì tắc đường nên Mã Tu Hòa đến quán cà phê hơi muộn so với giờ hẹn một chút. Khi ngồi vào bàn, anh thấy trên bàn có nhiều hơn một cái cốc rỗng liền thuận miệng hỏi: “Cậu còn có hẹn với ai nữa sao?”

Phó Cảnh Diệu chậm rãi nói: “Phải, mà người này cậu cũng biết.”

“Ai?”

“Cố Thất Hải.”

Ánh mắt Mã Tu Hòa thay đổi: “Cô ấy đâu?”

Phó Cảnh Diệu bắt đầu dĩ nhiên vai: “Thật tiếc là cô ấy vừa nghe rằng cậu sắp đến thì liền vội vàng rời đi, muốn giữ cũng không được.”

Mã Tu Hòa có chút thất vọng, dựa người vào lưng ghế, không nói lời nào.

Hạ Quỳnh cười nói: “Cô bé tên Cố Thất Hải này nhìn có vẻ xinh xắn đáng yêu, cũng rất lễ phép, nếu có cơ hội thì em cũng muốn nói chuyện thêm với cô ấy.”

Nghe Hạ Quỳnh khen Cố Thất Hải, Mã Tu Hòa mới để lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Được rồi, em còn có việc phải đi trước, hai người cứ tiếp tục bàn chuyện làm ăn đi.” Hạ Quỳnh cầm túi sách, vẫy tay với hai người.

“Làm ăn?” Mã Tu Hòa nhíu mày.

Phó Cảnh Diệu nhìn theo dáng vợ mình cho đến khi cô đi khuất thì mới quay đầu lại: “Đừng nhìn chăm chăm tôi như vậy. Chẳng phải cậu bảo tôi không được tùy tiện đến nhà cậu sao? Hôm nay hẹn cậu ra bên ngoài chẳng phải là có tiến bộ hơn sao? Hơn nữa vụ án lần này có thể nói là không có cậu thì không được.”

Dáng vẻ nói chuyện trịnh trọng khác thường của Phó Cảnh Diệu khiến cho Mã Tu Hòa có chút để ý: “Là vụ án thế nào?”

“Tu Hòa, chắc cậu cũng từng nghe qua tên Viên Văn Thao đi?”

“Có, là một đại gia trong thành phố, lại còn có quan hệ khá tốt với cục trưởng.”

“Đúng vậy, vị đại gia này còn có một cô con gái tên là Viên Từ Lâm, xinh đẹp, trẻ trung, cuộc sống rất tự do tự tại. Nhưng bắt đầu từ hai tháng trước, cô thiên kim tiểu thư này liên tục nhận được gần trăm bức thư tình, nội dung rất điên cuồng, mà tất cả cùng đều được kí tên là ‘người hâm mộ’. Thân phận của tên hâm mộ này không ai biết, mà những bức thư mà Viên Từ Lâm nhận được không chỉ có ở một chỗ nhất định, mà là trong biệt thự, ở công ty, trong xe ô tô... Thậm chí có lần Viên Từ Lâm tỉnh dậy đã thấy có phong thư ngay trước mặt. Chuyện này chứng tỏ tên hâm mộ điên cuồng kia vẫn luôn theo dõi sát sao mọi hành động của Viên Từ Lâm, chắc chắn là một nhân vật khá nguy hiểm. Có điều, chuyện thư tình mới qua khoảng 1 tháng, bỗng nhiên Viên Từ Lâm không nhận được thư nữa, vốn tưởng rằng tên hâm mộ kia đã từ bỏ, nào ngờ đột nhiên vào một buổi tối, có người lén vào biệt thự nhà họ Viên, thừa dịp Viên Từ Lâm ngủ, cắt mất một đoạn tóc của cô ta, còn để lại một tờ giấy ở trên gối nữa...”

Phó Cảnh Diệu lấy ra tập tài liệu đã được photo: “Lần này, tôi lấy đi vật nhỏ này để làm kỉ niệm, lần tới đến, tôi sẽ mang cả em đi... - Người hâm mộ.”

Mã Tu Hòa nói: “Có lẽ so với chuyện đưa thư tình quấy rối như thế này, chắc các cậu đã nắm được manh mối quan trọng nào đó về hắn rồi chứ?”

Phó Cảnh Diệu ngừng một chút rồi nói tiếp: “Vấn đề chính là chuyện này. Biệt thự nhà họ Viên, là ở phố Liên Ngọc, nơi này là khu có nhiều nhà giàu xây biệt thự để sống, vì vấn đề riêng tư nên ở phố Liên Ngọc không lắp bất kì camera an ninh nào. Mà ở biệt thự nhà họ Viên, tên biến thái cuồng theo dõi kia cũng không hề để lại dấu vân tay hay dấu chân nào. Manh mối duy nhất mà chúng tôi có được đến thời điểm hiện nay, đó chính là khẩu cung của Viên Từ Lâm, khi người nọ xuất hiện, nhờ vào ánh đèn đường bên ngoài cửa sổ, cô ấy mơ hồ thấy được đó là một người đàn ông cao khoảng một mét tám, dáng người cường tráng, nhưng lại không thấy rõ được khuôn mặt của hắn ta.”

“Tiếc là những người đàn ông có dáng vẻ như trên thì khắp thành phố chỗ nào cũng có.”

“Vì phòng ngừa tên biến thái kia xuất hiện lần nữa, phía cảnh sát chúng tôi quyết định sẽ cho người đến bảo vệ Viên Từ Lâm, nhưng cô ta lại nói cô ta rất ghét cảnh sát, nhất định không chịu để cho cảnh sát làm vệ sĩ cho mình. Viên Từ Lâm là hòn ngọc trên tay cha mình, Viên Văn Thao mặc dù lo lắng cho sự an toàn của con gái nhưng cũng không làm trái ý cô ta. Vì thế nên Viên Văn Thao không ngừng tạo áp lực với cục trưởng, yêu cầu cảnh sát dù dùng biện pháp nào thì cũng phải bảo vệ được sự an toàn của Viên Từ Lâm. Tu Hòa, chúng tôi không còn biện pháp nào khác, trong tình huống cảnh sát không thể đến bảo vệ Từ Lâm như thế này, tôi chỉ còn biết trông chờ vào cậu.”

Mã Tu Hòa lười biếng đáp lại: “Tôi không làm vệ sĩ cho người khác.”

“Chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, thân thủ của cậu thế nào tôi biết rõ, dù cậu không còn làm cảnh sát thì tôi vẫn tin phong độ của cậu so với năm đó chắc chắn không bị giảm sút. Thật ra, những đồng nghiệp khác của tôi cũng đã tiến cử qua các vệ sĩ có tiếng để bảo vệ Viên Từ Lâm. Nhưng cô ta không chấp nhận một ai cả, nhưng tôi vừa nhắc đến tên cậu, cô ta liền vui vẻ đồng ý.”

Mã Tu Hòa cười cười: “Thì ra cậu đã sớm ‘bán’ tôi rồi.”

“Tu Hòa, tên biến thái kia không hề đơn giản như chúng ta nghĩ.” Phó Cảnh Diệu nghiêm nghị nói: “Mục đích của hắn không chỉ là tiếp cận gần đến Viên Từ Lâm. Trong tuần trước, hắn đã gây ra hai vụ án mạng rồi.”

Mã Tu Hòa nhận lấy tài liệu Phó Cảnh Diệu đưa cho, không nhanh không chậm lật ra xem.

Vụ án thứ nhất, nạn nhân tên Triệu Kỳ, hai mươi bốn tuổi, là bạn học đại học cùng Viên Từ Lâm.

Quan hệ của Triệu Kỳ và Từ Lâm ở trường tương đối căng thẳng, Triệu Kỳ không ít lần cùng bạn học dùng lời nói công kích Viên Từ Lâm trên mạng. Cách

đây không lâu, trường đại học của bọn họ tổ chức buổi giao lưu giữa các sinh viên với nhau, Viên Từ Lâm và Triệu Kỳ lại xảy ra xung đột.

Sáng ngày hôm sau buổi giao lưu, Triệu Kỳ bị người qua đường phát hiện trong đồng rác dưới lầu nhà trọ, thi thể của cô bị lột trần, trên người có dấu hiệu bị giết điện cường độ cao, và có rất nhiều vết thương, có lẽ trước khi chết đã bị hành hạ rất dã man nên mới dẫn đến tử vong.

Tại hiện trường vụ án, cảnh sát phát hiện ra trong tay Triệu Kỳ có nắm chặt lấy một mảnh giấy có viết: “Tao muốn cho đồ dơ dáy này xuống địa ngục. - Người hâm mộ.”

Án mạng thứ hai, nạn nhân tên là Đặng Hải Long, sáu mươi ba tuổi, là nhân viên vệ sinh ở công ty của Viên Văn Thao.

Ba ngày trước, nhân viên của công ty phát hiện ra thi thể của Đặng Hải Long trong buồng vệ sinh, khi ấy trên người Đặng Hải Long vẫn còn mặc đồng phục của nhân viên vệ sinh, khi chết cũng bị giết điện cường độ lớn và hành hạ dã man giống như Triệu Kỳ. Vì máy quay an ninh của công ty hôm ấy đang trong thời gian sửa chữa, nên cũng không biết được trước khi Đặng Hải Long bị sát hại đã xảy ra chuyện gì.

Về phần Đặng Hải Long, tình huống trước khi bị giết có chút giống Triệu Kỳ, cũng từng có xung đột với Viên Từ Lâm. Khi Viên Từ Lâm đến công ty tìm Viên Văn Thao, Đặng Hải Long đang quét dọn ở hành lang, vì không chú ý việc Viên Từ Lâm đang đến gần nên không cẩn thận hắt nước vào chiếc váy mà Viên Từ Lâm mới mua, phản ứng của Viên Từ Lâm lúc ấy tương đối dữ dội, tạo thành một trận náo loạn không nhỏ ở công ty khi ấy.

Mà trên thi thể của Đặng Hải Long cũng tìm thấy được tờ giấy: “Lấy máu tươi của hấn nhuộm đỏ chiếc váy của em, Từ Lâm. - Người hâm mộ.”

Xem xong các phần tài liệu được ghi lại, Mã Tu Hòa ngẩng đầu lên, vẻ mặt vốn trầm mặc của anh có chút thay đổi.

“Người hâm mộ... suy nghĩ của tên biến thái giết người liên hoàn này, trái lại khiến cho tôi có chút hứng thú. Vậy tôi đồng ý với cậu, nhận vụ án này, nhưng có một điều kiện.”

“Cậu nói đi.”

“Thứ nhất, việc của tôi chủ yếu là bắt tên biến thái kia, cũng chính là việc điều tra mà không phải là làm vệ sĩ cho cô nàng Viên Từ Lâm kia, nhưng khi điều tra tôi sẽ luôn ở phạm vi có thể bảo đảm an toàn cho cô ta. Thứ hai, trong quá trình điều tra, phiền cậu nhắc Viên Từ Lâm phải hết sức phối hợp. Thứ ba, tiền công của tôi không hề thấp, nếu cô ta nhất quyết muốn tôi thì phải làm cho tốt chuyện của mình.”

Phó Cảnh Diệu yên tâm nở nụ cười: “Tốt, tôi sẽ chuyển lời cho cô ấy.”

Mã Tu Hòa chậm rãi uống hết ly cà phê, cầm tài liệu: “Phần tài liệu này tôi mang đi nghiên cứu thêm, nếu tìm ra được manh mối nào tôi sẽ gọi cho cậu.”

Phó Cảnh Diệu gật gật đầu, như đột nhiên nhớ ra chuyện gì, hứng thú nói: “Tu Hòa, cậu đã đồng ý giúp tôi điều tra vụ này, vậy để tôi nói cho cậu biết một chuyện coi như là đền ơn đi. Vừa rồi tôi có thử Cố Thất Hải một chút, cô ấy giống như không khống chế được tâm sự, rất nhanh đã nói ra suy nghĩ của mình với tôi. Cô ấy nói, dù cậu nghĩ thế nào thì cô ấy cũng chưa từng hối hận dù chỉ một giây vì đã gặp được cậu.”

Mã Tu Hòa nhìn Phó Cảnh Diệu, không nói gì.

“Tìm cơ hội nào đó, tự mình nói cho cô ấy biết rốt cuộc là cậu đang nghĩ gì đi. Khiến cho một cô gái tốt như vậy vì cậu mà thất hồn phách lạc, tôi nhìn cũng thấy thương thay cho cậu.”

Thất hồn phách lạc... Mã Tu Hòa bắt giác nghĩ, Cố Thất Hải có sao không? Cô ấy có còn qua lại cùng tên Hà Diễn kia không? Người mất hồn đến cuối cùng là ai?

Mã Tu Hòa xoay người, nhẹ giọng đáp: “Tôi sẽ nói.”

Trước kia dù có xảy ra chuyện khó giải thích đến cỡ nào, anh cũng muốn nói cho cô biết, chưa từng có một giây hối hận vì đã gặp nhau không chỉ có mình cô ấy.